

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1899-1901. L
84:1 - 147**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Det hade varit bekräftande om det lyckats, det är det hela!
Härnäst!
Hög tankar om på ett gånas kallat myskrif, men när du jag hade skrivit
och jag tror jag de var mycket givna - Men det som jag gör
10

Tack för brefvet och novellen, jag förstår nu, att du haft
tid läsa igenom den. Det gjorde ingenting, att du ikke tyckte om
den. Det var bara ett prof, och det gått i dig, hade det väl kunnat
gå i andra. Det är det svåraste, som finns, att på in lif och in-
tresse i saker, som måste berättas, det skader inte att få experimen-
tera litet. Jag blef förtvånad i början af ditt bref, ty jag tyckte
of du någ, att hjälpa historien är synnerligen god. Det är den.
Det är all den spröfnade människans glada tro att hon kan
stygga sitt öde som hon vill, leva på lifsglädje, heter det nu för
tiden och om kommer hon i möte med sjukdom och nöd och
ja du vet hur det gör oss alla. Vi plöja allt upp vår filoso-
fi ur kristen så fort nöden kommer oss nitiskt in på lifvet. En
filosofi skall börja medifera från det förfärligaste sjukdomen
blöden och synden, och den skall kunna bli religion. Eljest
Börjar den uppifrån från glädje, smäkt, sköndhet, så passar den
aldrig för oss nordbor. Du vet väl, att det är en stor, svart
hund, som kommer och tar fatt i oss, då vi vilja vara fria, glada
och hjärtlösa. Och detta är den svarta hundens historia. Det är
ej min mening att man skall förstås sitt lifsarbete, men att
man måste i sine truckeligheter värna med högra, ofwi-
mänskliga elementet, annars är det för af allt intet bestå-
ende värde. Alltså tycker jag att tiller gärna kunde lägga
ned allt sitt i min krista och i all stillhet läsa det försvinnat.
På nista nistan ^{i brefvet} tycker jag, du ser att det ligger något i
historien, att du ej någ det först är den tydeligaste kritiken
för mig, att det hela var alldeles otvivelaktigt. Jag är inte out-
alls, nästan det inte som ett beklag. Om du hade trott på
min kritik af herrin och rättat hvad jag anmärkte och fun-
nit upp något nytt på slutet, hade den nog varit bra, då du nåde
af den, men du var inte snäll, utan hade ditt bifund för dig. Jag
hade mycket nytta af din kritik af jagemanserna, då den förkort-
ningarna kunde jag ej göra utan synnerligt stort bekvär så det

Det var roligt att din novellen var så god. Jag skulle vilja säga att jag tycker om den. Men du vet hur det gör oss alla. Vi plöja allt upp vår filosofi ur kristen så fort nöden kommer oss nitiskt in på lifvet. En filosofi skall börja medifera från det förfärligaste sjukdomen blöden och synden, och den skall kunna bli religion. Eljest Börjar den uppifrån från glädje, smäkt, sköndhet, så passar den aldrig för oss nordbor. Du vet väl, att det är en stor, svart hund, som kommer och tar fatt i oss, då vi vilja vara fria, glada och hjärtlösa. Och detta är den svarta hundens historia. Det är ej min mening att man skall förstås sitt lifsarbete, men att man måste i sine truckeligheter värna med högra, ofwimänskliga elementet, annars är det för af allt intet bestående värde. Alltså tycker jag att tiller gärna kunde lägga ned allt sitt i min krista och i all stillhet läsa det försvinnat. På nista nistan i brefvet tycker jag, du ser att det ligger något i historien, att du ej någ det först är den tydeligaste kritiken för mig, att det hela var alldeles otvivelaktigt. Jag är inte outalls, nästan det inte som ett beklag. Om du hade trott på min kritik af herrin och rättat hvad jag anmärkte och funnit upp något nytt på slutet, hade den nog varit bra, då du nåde af den, men du var inte snäll, utan hade ditt bifund för dig. Jag hade mycket nytta af din kritik af jagemanserna, då den förkortningarna kunde jag ej göra utan synnerligt stort bekvär så det

Det öngår mig igen att jag ej men betänka i mitt bref att ni skulle vara på det sättet upphörda att skriva med förtäring förhållanden.

Det är naturligt att jag vill ha ett uttryck för att säga att ni skulle vara på det sättet upphörda att skriva med förtäring förhållanden. Det är naturligt att jag vill ha ett uttryck för att säga att ni skulle vara på det sättet upphörda att skriva med förtäring förhållanden.

Den novellen har en bra plats i Svea och tar sig bra ut. Annaldaren i Dagbladet hade ej läst mer än innehållsförteckningen och knappast den, det såg jag genast. Annaldaren i Helsingfors skrif visst något om att min bit i Julevisor var symbolisk och surrealist, den annaldaren förklarar jag alls ej. Vad är det för symbolism där, fråga John.

Geijerstams illustrationer till hustrun är i sig själva och borde ej ha kommit ut. Och så får jag medge att mitt tidigare hjärta kunde säga någonlunda tröstadt, så jag ser för att hennes fyra upplagor endast gingo upp till 6400 exemplar. Mina sista böcker, som haft två upplagor bara, ha gått till 5500. Det är ju mindre, men det är kanske att skriva om fyra upplagor, så de ej representera mer. Carolinernas trycktes genast i 6000 ex. och ha väl gått öfver den siffran och Sigurds första upplaga är nog aldrig mindre än 10,000.

Jag blef riktigt glad åt att Lohrman tog för Rasmus hem och i en så god social position. Visst är ju också en förvissning om att det är Rasmus bra för det milde klimatets skull. Det skulle ha varit roligt om de kommit hit, men det var väl för kallt.

Pi ha fått så varmt, så varmt, det ångar om äronen i min i rummet, det är 40 grader ut. Serda mörar på ett iuta isen, som hon bär in en sig redan på kölden, står ut på hem. Som om man gör det roliga experimentet att lägga ett hårdfruset äpple i kallt vatten, då bekädes det alldeles med en iskorpa. Det värsta är, att jag ej tror att jag kan Rasmus att göra något bra färre än till nären, så det blir lys. Mitt hjärna ropar midvinterens önen och Lohrmanerna är så svåra. Jag tror jag vet för mycket föraktigt om dem.

Det skulle vara följtongen i Sv. Dagbladet, jag hann till min förvissning, att den är en fortsättning på en roman, som följande kan på Carpa läsa dig. Men de där feminist Rasmuserna är lika vackra som Lohrmanerna. Det är bra eget att nämna dem.